

Глава 1. } у якій у Насті починаються негаразди

«Ти дурна курка. Забирайся з нашої школи! Інакше пошкодуеш...»

Настя вже кілька хвилин дивилася на монітор. Букви перед очима розпливалися й танцювали.

— АЛЕ ЧОМУ? ЗА ЩО?

Я ж нікому нічого поганого не зробила... — шепотіла вона, розмазуючи по обличчю сльози.

ЦЕ БУВ УЖЕ **ДРУГИЙ** ЕЛЕКТРОННИЙ ЛИСТ ТАКОГО ЗМІСТУ...

Але ж до цього все було так добре. Минуло вже два роки з тих дивовижних літніх канікул, які трое друзів — **Марк Півторак, Тимур Комін і Настя Ковалевська** — провели в селі Наддніпровка.

Про такі чудові канікули діти й мріяти не могли. Вони зовсім випадково стали детективами. Допмагаючи своїй новій подрузі — «ельфійській принцесі» Олі, — стали учасниками неймовірної історії. Була в ній і таємниця старовинної графської садиби, і пошук скарбів, і злочинці, і навіть... «привид».

Трійця по праву відчувала себе героями.

У школі теж відбулися зміни на краще. Її відремонтували, устаткували за останнім словом техніки й перейменували на гімназію.

Тепер тут стало особливо престижно вчитися. З'явилося багато нових вчителів і, звісно, учнів. Чого тільки не сталося за ці два роки... Але головне — друзі подорослішали.

Завдяки новій вчительці німецької мови, молодій і натхненній Анжеліці Антонівні Ройберг, у школі відкрили театральну студію. Відбір до неї відбувався дуже ретельно. Це був справжній кастинг — обирали тільки найкращих.

Настя була серед обраних. До Нового року в театральній студії вирішили ставити казку Гофмана «Лускунчик». Якраз через кілька днів повинен відбутися розподіл ролей — день X, як вони в школі його називали. Дівчинка сподівалася отримати роль головної героїні Марі. Як же чудово все складалося...

І ОСЬ ТОБІ ХАЛЕПА!

**НА САМОМУ ПОЧАТКУ НОВОГО НАВЧАЛЬНОГО РОКУ
ВСЕ РУЙНУЄТЬСЯ.**

ХТО Ж ЇЇ ТАК НЕНАВИДИТЬ?

У двері тихенько постукали — й одразу в отвір просунулась білява, з довгим чубчиком, хлоп'яча голова:

— І чого це ти сидиш у темряві, сестричко?

Ніхто не відповів. Настя була так заклопотана своїми негараздами, що не почула стукоту й не помітила, як до кімнати увійшов її двоюрідний брат Тім.

Вона хотіла опустити кришку ноутбука, але натомість просто витерла сльози, давши братові можливість побачити текст на екрані.

— **ЩО ЦЕ? ЦЕ ТЕ, ЩО Я ДУМАЮ?** — у голосі Тіма чулися тривога й обурення.

— Я не знаю, що ти думаєш! — роздратовано відповіла Настя.

— І давно ти таке отримуєш? — не звернув уваги на її роздратування Тимур.

— Ну що ти причепився? Отримую й отримую, — знову мало не плакала дівчинка.

— ТАК, ОБЛИЩ РЮМСАТИ!
РОЗПОВІДАЙ! — Тім рішуче розвернув стілець, на якому сиділа його сестра, і уважно зазирнув їй у вічі. — Розповідай усе послідовно.

— Та що розповідати? — схлипнула Настя, але взяла себе в руки, витерла зрадницькі сльози й продовжила:

— ЦЕ ВЖЕ ДРУГИЙ ТАКИЙ ЛИСТ. Він приходить з незрозумілої адреси. Текст однаковий. Я не знаю, хто і навіщо це робить. Може, просто помилилися адресою? — каро-зелені очі з надією дивилися на брата.

— Оце так справи, — Тім уважніше подивився в монітор. — Точно, невідома адреса. Ось що, сестричко, сьогодні вже пізно, мені додому час, а завтра ми з Марчиком візьмемося за цього «письменника».